

Πολιτική και Κράτος Έθνος και Εθνική συνείδηση

Χρυσόστομος Τζημάκας

Πολιτική είναι η πράξη που εξασφαλίζει την ύπαρξη, την επιβίωση και τη συνοχή των ατόμων μιας ομάδας. Το φαινόμενο συναντάται στη φύση, γι' αυτό θεωρείται πρωτογενές-φυσικό.

Για παράδειγμα, στις κοινότητες των ζώων το πολιτικό φαινόμενο παρουσιάζει γνησιότητα, χωρίς τεχνητώς κατασκευασμένα νοσηρά στοιχεία. Εκφράζεται με την παρουσία ενός ηγέτη ή ενός κύκλου ηγετών που κατευθύνουν τα υπόλοιπα μέλη. Στον κύκλο των ηγετών ανήκουν τα βιολογικώς και διανοητικώς ισχυρότερα άτομα, τα οποία επιβάλλονται με ελεύθερο αγώνα. Είναι, συνήθως, ενήλικα αρσενικά, όπως συμβαίνει στις αγέλες των θηλαστικών ή τα σμήνη των πουλιών. Μπορεί, ωστόσο, να είναι θηλυκά, προικισμένα όμως με εξαιρετικές ικανότητες, όπως συμβαίνει με τις βασίλισσες των μελισσών.

Οι ηγέτες ασχολούνται με την εξυπηρέτηση και την καθοδήγηση του συνόλου, ενώ τα υπόλοιπα μέλη πειθαρχούν αμέσως και εκούσια στις εντολές τους. Δεν ασχολούνται με τα προσωπικά τους συμφέροντα αλλά, αντίθετα, όταν απειλείται το σύνολο προμαχούν και θυσιάζονται πρώτα. Δεν καταπιέζουν και δεν τιμωρούν τα άτομα της ομάδας, εκτός εάν ενεργούν σε βάρος του συνόλου. Σε περίπτωση που οι ηγέτες γεράσουν ή αποδειχθούν ανίκανοι, καταργούνται και αντικαθίστανται.

Το κοινωνικό αυτό φαινόμενο λειτουργεί ενστικτωδώς, προκειμένου να εξασφαλιστούν καλύτερες προϋποθέσεις για την άμυνα και την επιβίωση. Όταν, για παράδειγμα, μια αγέλη ζώων ενεργεί ως σύνολο, αντιμετωπίζει καλύτερα τα άλλα εχθρικά είδη και προσπορίζεται ευχερέστερα την τροφή των μελών της, από ό,τι θα έκανε από μόνο του κάθε μέλος.

Η ίδια αρχή ισχύει και για τις ανθρώπινες κοινότητες και αφορά συλλήβδην τις έννοιες «κοινωνία» και «κράτος». Και εδώ η αρχή αυτή υπηρετεί τα κοινά συμφέροντα αφενός της άμυνας

έναντι των εχθρικών ομάδων και αφετέρου της ευκολότερης εξεύρεσης υλικών αγαθών δια μέσου των οργανωμένων δραστηριοτήτων των μελών της.

Το ανθρώπινο είδος, μολαταύτα, παρουσιάζει διαφορές σε σχέση με τα ζώα, γιατί εμφανίζει ιδιότητες οι οποίες υπερβαίνουν τα ένστικτα επιβίωσης. Οι ιδιότητες αυτές δεν είναι παρά οι οντότητες των ιδεών και των αξιών, μέσα από τις οποίες γεννήθηκε, πέρα των άλλων, και η ιδέα Έθνος.

Το έθνος είναι αυτοδύναμη, ιδεαλιστική, αυθύπαρκτη πολιτιστική αξία και ιστορική οντότητα, η οποία μπορεί να υπάρξει χωρίς το υπόβαθρο «κράτος» ή ακόμη και να συγκρούεται με αυτό. Το ελληνικό έθνος π.χ. επέζησε επί πολλούς αιώνες (ρωμαιοκρατία, τουρκοκρατία) χωρίς να υπάρχει ελληνικό κράτος, γιατί είναι ιδέα πέρα από άλλα σχήματα.

Η σύγχρονη εξουσιαστική-καταναλωτική και κατά συνέπεια παρακμιακή πολιτική αντιμετώπιζει την πνευματική και ιδεαλιστική υφή του έθνους ως εμπόδιο στους σκοπούς της, γι' αυτό και επιδιώκει την κατάργησή του. Αντίθετα, προωθεί την έννοια του κράτους, δηλαδή το υλιστικό υπόβαθρο που προσφέρεται εύκολα στον εξουσιασμό. Όσο πιο ισχυρό είναι το κράτος, τόσο πιο πολύ εξουσιάζει τους πολίτες. Το ισχυρό κράτος μοιάζει με τον Κρόνο. Όσο πιο πολλά παιδιά του τρώει, τόσο πιο πολύ δυναμώνει, τόσο και περισσότερο του ανοίγει η όρεξη. Φαύλος κύκλος.

Από την άλλη πλευρά, η ιδέα του έθνους βάλεται με τα προβαλλόμενα κατά καιρούς θρησκευτικά και πολιτικοοικονομικά σχήματα (εκμετάλλευση της έμφυτης θρησκευτικότητας και κοινωνικότητας του ανθρώπου), όπως ο ήδη αποτυχημένος μαρξισμός, που από διεθνισμός κατέληξε σε «μαρξιστικό εθνικισμό». Ο πόλεμος του εξουσιασμού-καταναλωτισμού εναντίον των αξιών του έθνους ακολουθεί θεμιτά και αθέμιτα

μέσα. Σήμερα προωθείται το νέο τέχνασμα αποπλάνησης με την προβολή της «νέας τάξης».

Θα μπορούσε κανείς να επισημάνει τρεις κατηγορίες εφαρμοσμένης πολιτικής: τη μεγάλη πολιτική, την τρέχουσα απλή πολιτική και τη μικροπολιτική. Η **μεγάλη (εθνική) πολιτική** αναφέρεται στην ιδέα του έθνους και κινείται έξω από τα στενά όρια της επικαιρότητας και των συμφερόντων. Συλλαμβάνει το ιστορικό γίνεσθαι μέσα από τη βαθιά συνείδηση του παρελθόντος και αποβλέπει σε μια μεγάλη προοπτική για το μέλλον. Αφορά, επομένως, παλιά έθνη με λαμπρή παράδοση και καταξιωμένες ιδέες και όχι καινοφανή υλιστικά σχήματα. Προσπαθεί να διατηρήσει και να προωθήσει τον καταξιωμένο και διαχρονικό πολιτισμό και μάχεται ιδεαλιστικά (όχι με πόλεμο) τις αντίθετες υλιστικές θέσεις. Η Μεγάλη Πολιτική δεν ασκείται μόνο από την πολιτική ηγεσία, αλλά και από πνευματικούς και κοινωνικοοικονομικούς φορείς, όταν παράλληλα είναι και συνειδητοί φορείς του εθνικού ιδανικού.

Η **απλή πολιτική** (τρέχουσα πολιτική του κράτους) ασχολείται με την εξασφάλιση των υλικών συμφερόντων της κοινότητας και είναι δυνατόν να παραβλέπει τις πολιτιστικές ιδέες του έθνους. Αυτό συμβαίνει γιατί το κράτος έχει τον δικό του τρόπο ζωής και τις δικές του ανάγκες (οικονομία, στρατιωτική οργάνωση κ.λπ.) και έδαφος χωρίς την ακεραιότητα του οποίου δεν είναι δυνατόν να υπάρξει, ενώ τα έθνη μπορούν να επιβιώσουν θαυμάσια χωρίς υλικό υπόβαθρο (Αρμενίοι, Κούρδοι κ.ά.).

Πέρα, όμως από αυτή την τρέχουσα-απλή πολιτική του κράτους, υπάρχει και ένα άλλο είδος, που είναι έξω από την ίδια τη φύση. Το είδος αυτό είναι πολύ συνηθισμένο στην παρηκμασμένη εποχή μας. Πρόκειται για τη **μικροπολιτική (κομματική πολιτική)**, ένα εκφυλισμένο είδος που διατηρεί ορισμένους μόνο φυσικούς τύπους, ενώ στην ουσία δεν ενδιαφέρεται καθόλου για το βαθύτερο νόημα του φυσικού πολιτικού φαινομένου που αποβλέπει στην προκοπή του συνόλου. Στο νοσηρό αυτό φαινόμενο της μικροπολιτικής ηγεσία δεν αναδεικνύεται ελεύθερα από τα ικανότερα μέλη της κοινότητας, αλλά κατασκευάζεται και προωθείται από μηχανισμούς οι οποίοι ελέγχονται από άλλες ισχυρές κοινότητες (ξένα κράτη). Οι ηγεσίες αυτές δεν είναι αξιωματικές και αδυνατούν να εξυπηρετήσουν τα συμφέρο-

να του συνόλου. Αντίθετα, είναι επιλεγμένες κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να έχουν ελαστική συνείδηση και να υπηρετούν συμφέροντα προσωπικά ή μεμονωμένων ατόμων ή μιας κλίκας ή του κόμματος ή, ακόμη χειρότερα, να υπηρετούν συμφέροντα αντίπαλα προς εκείνα της κοινότητας ως «υποχρεωμένες» σε ξένα κράτη.

Οι ασκούντες τη μικροπολιτική δεν προμαχούν στον κοινό κίνδυνο, αλλά εγκαταλείπουν πρώτοι το βυθιζόμενο σκάφος. Στην προσπάθειά τους να κρατήσουν τα «κεκτημένα», τα οποία δεν δικαιούνται, χρησιμοποιούν τεχνάσματα αποπλάνησης και διαφθοράς των πολιτών, με αποτέλεσμα να εξαχρειώνουν και να εκπορνεύουν τον λαό ηθικώς, κατά τη ρήση διακεκριμένου πολιτικού ανδρός: «Ο πολιτικός δικαιούται να κάνει ένα δώρο στον εαυτό του».

Όταν, κάποτε, υπό το βάρος των συνεχών αποτυχιών, καταρρέουν πολιτικώς, δεν καθαιρούνται και δεν απομακρύνονται ως επικίνδυνοι, για να αναλάβουν άλλοι άξιοι, αλλά ελίσσονται, αλλάζουν προσώπιο ή σχήμα και επανεμφανίζονται μόλις ηρεμήσουν τα πράγματα. Η διατήρηση και η απόλαυση της εξουσίας είναι ο πρώτος και ο τελευταίος στόχος της μικροπολιτικής.

* * *

Στην υπηρεσία άσκησης της μεγάλης πολιτικής χρησιμοποιήθηκαν δύο κυρίως ρεύματα. Από τη μια πλευρά η «ιωβική διδασκαλία» της ανοχής των εκ Θεού, προς δοκιμασία του ανθρώπου, κατευθυνόμενων δεινών. Από την άλλη η «προμηθεϊκή αρχή» του ελεύθερου στοχασμού και της διασποράς της γνώσης, έστω κι αν τιμωρείται από τον Θεό. Τα δύο αυτά ρεύματα κυριάρχησαν κατά καιρούς στην ανθρωπότητα, με διαφορετικές συνέπειες. Στα χρόνια μας κυριαρχεί απολύτως η ιωβική διδασκαλία (εβραϊκή) και τα κοινωνικοθηρησκευτικά της παράγωγα, ενώ η προμηθεϊκή (ελληνική) έχει ενταφιαστεί στην ίδια τη γενέτειρά της από την αρχή της δημιουργίας του νεοελληνικού κράτους.

Ο ενταφιασμός αυτός, που δεν έγινε τυχαία, έχει σχέση με τα πλήγματα πάνω στις μεγάλες διαχρονικές αξίες του ελληνικού πολιτισμού (γνώση, αλήθεια, δικαιοσύνη, ηθική κ.λπ.). Εξάλλου, με τον ευνουχισμό της γλώσσας και την παραχάραξη της ιστορίας πλήττονται συλλήβδην και τα «εργαλεία» που προάγουν τις μεγάλες αυ-

τές ιδέες. Το αποτέλεσμα είναι να κατακρημνίζονται συνάμα και ό,τι καταφέρεται εναντίον του αξιώματος «το κέρδος εν τη καταναλώσει» και να ενδυναμώνονται οι αυθαιρεσίες και η φαυλότητα του εξουσιασμού–καταναλωτισμού. Αν δεν ανατραπεί η κατάσταση αυτή, θα εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι να αναλώσει οριστικά το μοναδικό και ωραίο αυτόν πλανήτη, μέχρι να καταβροχθίσει τον ίδιο τον εαυτό της.

Οι εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες της χώρας μας, ασχολούμενες με την κομματική μικροπολιτική, όχι μόνο αφήνουν τους Έλληνες εκτεθειμένους στα πάσης φύσεως ύποπτα ιδεολογικά ρεύματα, αλλά προβάλλουν και καλλιεργούν πολιτικές ξένες προς το ελληνικό έθνος. Ελάχιστοι είναι οι εκλεκτοί Έλληνες που αντιλαμβάνονται το βαθύτερο νόημα των δρωμένων, ενώ οι υπόλοιποι ή θα κοιμούνται στον ύπνο της κομματικής απόλαυσης ή δεν θα έχουν ξυπνήσει ακόμη, αφού είναι βυθισμένοι μόνο στα προσωπικά τους όνειρα.

Όταν δεν έχουν δίκιο και στερούνται επιχειρημάτων εξαπολύουν ύβρεις και συκοφαντίες που αποτελούν τα όπλα των αδυνάτων ανθρώπων. Μέσα στην άγνοιά τους κατηγορούν τους σώφρονες πολίτες με τη βλακώδη δοξασία ότι η έννοια του πατριωτισμού ταυτίζεται με το σοβινισμό και ρατσισμό, αγνοώντας τις οικουμενικές και διαχρονικές αξίες ότι: «Πατρός τε και μητρός και προγόνων απάντων τιμιώτερον εστίν η Πατρίς», ότι «Εις οiwνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης», ή ακόμη το λατινικό «Patriam amamus dum spiramus».

Τέτοια μαθήματα, βεβαίως, διδάσκονται από μερικούς πληρωμένους προδότες συμπατριώτες μας, προκειμένου να αφανίσουν τη φυσική ιδιαιτερότητα και την προσωπικότητα των ατόμων και των λαών, σε μια προσπάθεια ισοπέδωσης των πάντων, που ευνοεί τη νέα τάξη. Αλήθεια, πόσο ανόητο και προδοτικό είναι να αποποιείται κανείς την κληρονομιά των προγόνων του για χάρη της φαυλότητας! Ας διαβάσουν τα άρθρα 134-152

του ποινικού κώδικα, όπου προβλέπονται οι αυστηρότερες των ποινών σε περίπτωση προσβολής του πολιτεύματος και προδοσίας κατά της πατρίδας (φαντάζομαι πως οι ίδιοι νόμοι θα ισχύουν και στις άλλες χώρες).

Από πρόσφατες στατιστικές αποδεικνύεται ότι οι μισοί σχεδόν Έλληνες δεν διαβάζουν ούτε ένα βιβλίο κατά τη διάρκεια ενός έτους. Μερικοί άλλοι ηδονίζονται μόνο αν διαβάσουν την «κομματική εφημερίδα» τους, για να πάρει ο καθένας την ημερήσια δόση από το «κομματικό αφιόνι», που οι εντεταλμένοι δημοσιογράφοι τους διοχετεύουν και τους περνούν από τη χαύνωση στην έξαψη και τελικά στον φανατικό μοραλισμό, όπου η ηθική και το δίκαιο είναι αυθαιρέτως πάντα με το μέρος τους, ενώ όλοι οι άλλοι έχουν άδικο! Πρόκειται για κακοήθη εγωισμό, στενοκεφαλιά και παραλογισμό. Οι άνθρωποι αυτοί είναι πολύ επικίνδυνοι, γιατί είναι φανατικώς στρατευμένοι στο κόμμα και δεν γνωρίζουν τι κάνουν, αφού δεν διαθέτουν κριτικό πνεύμα.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο. Οι Έλληνες αφιερώνουν κατά μέσο όρο 3,5 ώρες την ημέρα για να καθηλωθούν μπροστά στην τηλεόραση (και εδώ, επίσης, έχουμε την πρωτιά στην Ευρώπη). Έτσι παραδίνονται άνευ όρων στα τεχνάσματα της υποβολής απόψεων και διαφημίσεων, όπου το ψεύδος παρουσιάζεται ως αλήθεια και το καταστρεπτικό φαύλο περνάει με ευκολία στα ασήμαντα με τη μέθοδο της «**μετάθεσης του σημαντικού**».

Με τον τρόπο αυτόν επιτυγχάνουν είτε την αποχαύνωση είτε τον κομματικό διχασμό του λαού, όπου οι μεν μισούν τους δε (αντιπολίτευση για την αντιπολίτευση) και κανείς δεν προλαβαίνει να οικοδομήσει. Το νεοελληνικό κράτος πλήρωσε ακριβά τις διχαστικές αυτές τάσεις των κοντόφθαλμων ενοίκων του. Οι ξένοι λένε: «Αν δεις ένα Έλληνα να τον φοβάσαι. Αν δεις δύο Έλληνες μαζί μη φοβάσαι, δεν θα σε πειράξουν γιατί ο ένας θα μαλώνει με τον άλλον». Ο Θεός να φυλάγει την Ελλάδα, την πατρίδα μας.